

קובץ
תוך הנחל

דיבורים נוראים ונפלאים שנאמרו
בראש השנה תשע"א
ובשבת קודש פרשת האזינו תשע"א
בעיר אומין יצ"ו

מפ"ק כ"ק הרה"צ מוהרא"ש שליט"א

יצא לאור חודש אלול תשע"א

תוך הנחל

יום א' דראש השנה ה'תשע"א

ביום א' דראש השנה, בין השמשות של יום א' ליום ב', סמוך ונראה אל ציון רביז"ל בעיר אומן יצ"ו, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד לכבוד קדושת היום, על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ח', המדבר מתוכחה ומראש השנה, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, שנה זאת היא שנת הארה מיוחדת אצל ציון רביז"ל, כי שנה זאת, שנת תשע"א, היא מאתיים שנה מהסתלקות רביז"ל, שהיתה בשנת תקע"א, ורביז"ל אומר (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' מ"ח) שיש אילן שגדל מאה שנה, ואחר כך יורה בקול גדול כקני השריפה, עיין שם, והנה מאה שנה מתפשטת הקדושה בדרך אור ישר, ואחר כך עוד מאה שנה מתפשטת הקדושה בדרך אור חוזר, וכמובא בדברי רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קפ"ד) שיש אור ישר ואור חוזר, ולכן דייקא עכשיו אחר מאתיים שנה, יתפשט אור רביז"ל בעולם בהארה מיוחדת, מציון רביז"ל לכל כנפות הארץ, ונוכה כל העולם להתקרב אל אור רביז"ל, אמן בן יהי רצון.

הנה התורה בליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ח', היתה התורה האחרונה שאמר רביז"ל בהאי עלמא, בראש השנה שנת תקע"א, כי רביז"ל נסתלק אחר כך בח"י תשרי, יום ב' דחול המועד סוכות תקע"א, ואנשי שלומינו אומרים, שתורה זאת היתה ה"צוואה" של רביז"ל לאנשי שלומינו איך יתנהגו בכל הדורות, ורביז"ל אמר תורה זאת בחלישות כח מאד, כי היה ספל של דם מונח לפניו מן הדם שהקיא בכל פעם מחליו ורמנא ליצלן, ובתחילה לא רצה רביז"ל להיכנס לומר תורה, כי היה חלוש כח מאד, אבל מוהרנ"ת ז"ל חיזק את רביז"ל שיכנס לומר תורה, כי הבין מרחוק, שרק התורות של רביז"ל תשארנה לנו לכל הדורות, ורק על ידן נזכה להחזיק מעמד בכל אשר עובר עלינו בכל עת, ולכן הבין שאף על פי שזה קשור למסירות נפש, אבל רק על ידי תורות רביז"ל יהיה קיום לנפשות ישראל, ורביז"ל אמר למוהרנ"ת ז"ל, "אם בן אמסור את נפשי", ונכנס ואמר תורה ארוכה ונפלאה זו, שהיתה כמו "צוואה" לאנשי שלומינו, ולכן כדאי לחזור על כמה נקודות שבתורה הזאת, ונוציא לעצמינו לימודים נפלאים לעובדא ולמעשה, ולהבין מה אנחנו זוכים בהיותנו כאן על יד ציון רביז"ל בעיר אומן בראש השנה, ואת מה אנחנו לוקחים עמנו הביתה על כל השנה.

הנה רביז"ל מגלה בתורה זאת עוצם מעלת מצות תוכחה, שיש מצוה גדולה להוכיח נשמות ישראל ולהדריך אותם בדרך ישרה, כי על ידי תוכחה מעוררים נשמות ישראל לתשובה, ומכניסים בהם תשוקה והתעוררות לחזור אל הקדוש ברוך הוא, אבל לא כל אחד

ראוי להוכיח, וכמו שאמר רבי עקיבא בדורו (ערכין מ"ז:), תמה אני אם יש בדור הזה מי שראוי להוכיח, כי אם אין התוכחה נאמרת באופן הגון, אזי במקום לחזק בן אדם ולעורר אותו לתשובה, יכולין לשבור אותו ולהרחיק אותו מן הקדושה רחמנא ליצלן, כי עיקר מצות תוכחה הוא להרים ולהגביה בן אדם, ולהראות לו, שלפי עוצם מעלת נשמתו, אין חטא ועוון שייך לו כלל, וכשיבין זאת, אזי יתבייש מעצמו מעוצם גנות החטא אשר עשה, ויחזור בתשובה שלימה תיכף ומיד, נמצא שעל ידי התוכחה מתוסף בו ריח טוב, ויתעורר מאד לחזור אל הקדוש ברוך הוא, מה שאין אם מוכיחים אדם באופן שאינו הגון, וצועקין עליו "למה עשית כך וכך!" ומגלים לו עוצם גריעות מעשיו, על ידי זה נחלשת דעתו מאד, ומתייאש לגמרי מלעשות תשובה ומלחזור אל הקדוש ברוך הוא, כי על ידי התוכחה נוסף בו ריח רע, והוא עלול ליפול לתוך ייאוש עמוק עד שיעזוב את כל יהדותו לגמרי, רחמנא ליצלן, ועוד יגרום גם לאחרים סרחון וריח רע, חם ושלום, וכמשל המינוף שמונח בפניה צנועה, שאין מרגישים כל כך ריחו הרע, אבל תיכף ומיד שמתחילים לערבב אותו ולהתעסק עמו, הריח הרע מתפשט בכל הסביבה עד שאי אפשר לעמוד שם כלל, על כן צריך להיות חכם וצדיק גדול לדעת איך לומר מוסר ותוכחה, ואיך לעורר נשמות ישראל לתשובה מאהבה על ידי תוכחה, ובמקום לערבב הרע והמינוף, צריכין לשפוך כמות גדולה של בושם וריחות טובים, עד שיתבטל הריח רע לגמרי, ואז יועיל להחזיר נשמות ישראל אל הקדוש ברוך הוא על ידי תוכחתו.

והנה כל זה היתה תוכחת משה רבינו לנשמות ישראל אחר חטא העגל, שבא ואמר להם (שבת פ"ח:): עדיין חביבותא היא גבן, עדיין הקדוש ברוך הוא אוהב אותנו, וכששמעו נשמות ישראל, שאפילו אחר חטא מגונה כזה, עדיין הקדוש ברוך הוא אוהב אותם, התביישו מאד ועשו כולם תשובה, ודייקא משה רבינו היה יכול לומר תוכחה כזאת, כי משה רבינו אוהב ישראל היה (מנחות ס"ה:), והיה עניו אמיתי והכיר מעלת כל אחד מישראל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ע"ט), ורק מי שאוהב נשמות ישראל באמת, יכול להוכיח אותם בדרך אהבה ולהחזיר אותם תשובה, ומשה רבינו הכניס בהם ריח טוב על ידי תוכחתו, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (שבת פ"ח:): על הפסוק (שיר השירים א') נרדי נתן ריחו, עזב לא נאמר, אלא נתן, שנתן בהם משה רבינו ריח טוב על ידי תוכחתו, כי עיקר חיות הנשמה הוא מהריח, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (ברכות מג:): איזהו דבר שהנשמה נהנית ממנו ולא הגוף, זהו הריח, ואם מכניסין באדם ריח טוב אזי מחזקים את נשמתו, מה שאין כן אם מכניסין בו ריח רע, מחלישים את נשמתו חס ושלום, ולכן כל עבודת הצדיקים היא להרים ולהגביה את בני ישראל, ולגלות להם עוצם מעלת נשמתם, שהם חלק אלוק ממעל, חתיכה של אלקות ממש, ועל ידי זה יתחילו להריח את הריח הטוב והנפלא של אלקותו יתברך, עד שכולם יחזרו בתשובה.

והנה דייקא רבי עקיבא היה מבין מאד על מצות תוכחה, ואמר (ערכין מ"ז:), תמה אני אם יש בדור הזה מי שראוי להוכיח, כי רבי

עקיבא חי כל ימיו עם מסירות נפש, והיה מוכן ומזומן כל רגע למסור נפשו על קידוש ה', וכמו שאמר בשעת מיתתו (ברכות ס"א:): כל ימי הייתי מצטער על פסוק זה, ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאורך, ועכשיו שבא לידי לא אקיימנה, ומי שאוחז במדריגה זו של מסירות נפש, ומוכן בכל עת למסור נפשו על קדושת שמו יתברך, הוא עניו אמיתי, והוא יכול להוכיח את נשמות ישראל כראוי, כמו משה רבינו שהיה עניו אמיתי, והיה מוכן למסור נפשו בכל עת בשביל נשמות ישראל, ולכן תמיד הוכיח אותם בדרך אהבה, למען ידעו את עוצם מעלת נשמתם, ויחזרו אל הקדוש ברוך הוא מתוך אהבה ושמחה, כי מי שמכיר את מעלת נשמות ישראל באמת, מוכן למסור נפשו בעדן בכל עת, ומחפש ודורש מובתן בכל אופן שיהיה, וכמו שמצינו גם שיטתו של רבי מאיר (קידושין ל"ג), תלמידו של רבי עקיבא, שאמר "בין כך ובין כך קרויים בנים", שבין אם בני ישראל נוהגים מנהג בנים, ובין אם אין נוהגים מנהג בנים, הם קרויים בנים להקדוש ברוך הוא, וצריכין לרחם עליהם בכל מיני אופנים ולקרב אותם אל הקדוש ברוך הוא, ורבי מאיר הכיר היטב את מעלת נשמות ישראל, ועוצם גריעות הגוים ואומות העולם, ולכן פסק ואמר (ע"ז כ"ג. ואמר מוהרא"ש נ"י: "מדף היומי של היום"), אסור להתיילד אצל עבודת כוכבים או לתת לה תינוק להניק, אפילו אחרות עומדות על גבה, כי חשודים על שפיכות דמים, עיין שם, כי אין לנשמות ישראל, אפילו הכי פחות והכי גרוע, שום קשר ושייכות עם גוי ערל וטמא, ומחמת זה מסוגל מאד לומר על כל דבר "אלקא

דמאיר ענני", כי רבי מאיר הכיר מעלת נשמות ישראל, ומסר נפשו בעדם, ובכוחו ובזכותו יכולים להוושע בכל דבר ישועה ורחמים.

וזהו עוצם מעלת הזוכה להיות אצל צדיקים אמיתיים על ראש השנה, כי הצדיקים דנים את כל הבאים אליהם לכף זכות, ומוצאים בהם נקודות טובות עד שממתיקים מעליהם כל הדינים, וממשיכים עליהם חסדים ורחמים גמורים, כי ראש השנה הוא יום הדין, ואז דנים כל הבריאה כולה, אפילו הדומם, וכמו שפעם אמר הרה"ק רבי פנחס מקאריין זי"ע, שאפילו את ה"סמענדער" (עמוד-סמנד של הלומדים) דנים בראש השנה, ומכל שכן כל עניני בני אדם, ולכן צריך להיות אצל צדיק אמיתי על ראש השנה, כדי שידון אותנו לכף זכות וימצא בנו נקודות טובות, ואפילו אם יזכיה אותנו, התוכחה תהיה בדרך אהבה והתחזקות, כתוכחתו של משה רבינו, ויכנס ריח טוב בנשמות כל השומעים, ואז יזכו כולם לשוב בתשובה שלימה על ידי תוכחתו.

והנה הצדיקים מוצאים נקודות טובות אפילו בגרועים ביותר שבישראל, ודנים אותם לכף זכות, עד שמחזיר אותם בתשובה שלימה, ומביא אותם למדריגה שיהיו מוכנים למסירות נפש ממש, ואז מתפארים עמהם לפני כסא כבודו יתברך, שאין כעמו ישראל בכל הארץ, וכמובא סיפור כזה בספר הקדוש "תולדות יעקב יוסף" (פרשת בא), ששמע, שאמרה אשה אחת בעיר מעזבון, (מקובל שזו היתה מרת ארל ע"ה בת הבעל שם טוב הקדוש זי"ע), שבוודאי יפה בחרנו בה'

אלקינו ולעבוד אותו בתורה ובמצוות, אבל גם השם יתברך יפה בחר בנשמות ישראל, שהרי "פייבוש" איש קל, ואף על פי כן מקדש שמו של השם יתברך במסירת נפש, כי האישי "פייבוש" היה תלמיד חכם ששנה ופירש, ונעשה קל מאד, עד שלא היה כמעט עבירה בתורה שלא עבר עליה רחמנא ליצלן, ומחמת זה לא היה יכול לעשות שידוך עם בנותיו, כי אף אחד לא רצה להשתדך עמו, ועקר דירתו למרחקים כדי שלא יכירו אותו, ושם לקח חתן תלמיד חכם לבתו, ועלה בידו להסתיר עצמו על איזה זמן, אבל אחר כך, כששידך בתו השניה עם בנו של רב ותלמיד חכם, שהיה מקורב אל החבריא קדישא של הבעל שם טוב הקדוש זי"ע, אז נודע לכולם שהוא "פייבוש הקל", אבל אף על פי כן לא ביטלו את השידוך, כי בתו היתה אשה כשרה, וגם נודע להם על פי שאלת חלום, שחתן זה הוא זווגה ההגון מן השמים, ובשעת החתונה אמר אבי החתן אל פייבוש, "שמא הגיעה השעה שתחזור בתשובה?" ואמר פייבוש, שעתה אינו יכול, אילו היה יודע מתי ימות, אזי שלשה ימים לפני מיתתו היה שב בתשובה, וביקש המחותן שיתן לו תקיעת כף על זה, ונתן לו, והמחותן הבטיח להודיעו ג' ימים לפני מיתתו, השנים עברו והמחותן הלך לעולמו, ופייבוש שכח לגמרי מתקיעת הכף שלו, פעם באיזה לילה בשכבו על מטתו, הנה פתאום נפתחה הדלת, ואיש לבוש לבן נכנס לחדרו, ואמר לו "באתי להזכירך את תקיעת כף שהיתה לנו ביום כלולת בנינו, בעוד ג' ימים אתה נפטר מן העולם ועליך לעשות תשובה", ונעלם ממנו, והנה פייבוש נבהל מאד, והתחיל לצעוק ולבכות על נפשו מאין הפוגות, וקרא לשני

התניו, וביקש מהם שיקחו אותו אל הבעל שם טוב הקדוש זי"ע, להורות לו דרך התשובה, ובא אל הבעל שם טוב הקדוש זי"ע, וציווה אותו לשבת בבית המדרש וללמוד ולהתענות משבת לשבת, ביום השלישי הרגיש שכמעט תצא נפשו, ואז נכנס אחד לבית המדרש עם פת לחם, שזה היה הבעל דבר כדי לנסות אותו, ואמר לו שכבר הגיע עד פיקוח נפש ומותר לו לאכול, והלך פייבוש אל הכיור ליטול ידיו לנטילת ידים, כי לא רצה לאכול בלי נטילת ידים, אבל לא היה מים בכיור, והלך אל איזה בור למצוא מים, וגם שם לא היה מים, והתיישב ללכת אל המקוה שבוודאי שם ימצא מים, אבל המקוה היה ריק, ואז הבין שהכל מן השמים לנסותו אם יעבור על ציווי הבעל שם טוב או לא, ואמר, אם כן, אני מוכן למסירת נפש, ורצה להפיל עצמו לתוך המקוה הריק, ואז הרגיש בשתי ידים שאחזו אותו, שזה היה הבעל שם טוב הקדוש זי"ע בעצמו, ואמר לו, "פייבוש, מסירות נפש כזו רצו לראות ממך מן השמים, ועכשיו התכפרו לך כל עוונותיך, ותנוח בשלום על משכבך", ועל זה התכוונה בת הבעל שם טוב הקדוש זי"ע לומר, שהשם יתברך יפה בחר בנשמות ישראל, שהרי "פייבוש" איש קל, ואף על פי כן מקדש שמו של השם יתברך במסירות נפש, כי הצדיקים יודעים איך להחזיר נשמות ישראל בתשובה, ואחר כך מתפארים עמהם בכל העולמות.

והנה יום טוב של ראש השנה נוהג שני ימים גם בארץ ישראל, ומבואר בכתבי האריז"ל (על פי הוזה"ק פנחס רנ"ח), שיום ראשון הוא

דינא קשיא, ויום שני הוא דינא רפיא, והנה בוודאי יש סודות עמוקים בענין, אבל יש לומר בפשטות ובדרך התחזקות לעובדא ולמעשה, בפרט לנו שזכינו להיות אצל ציון רביז"ל על ראש השנה, כי הנה ביום ראשון עדיין מבלבלים קצת מן הנסיעה, ומן שבירת המניעות שהיו לפני הנסיעה, ולכן לפעמים קצת קשה ביום ראשון ליישב מוחו ודעתו לבקש כל מה שצריך בשעת התפילה ואצל הציון הקדוש, ונאחזים בו מוחין דקמנות וצמצומים רבים, שהוא ענין "דינא קשיא", אבל ביום שני, שזכה כבר לנוח קצת וליישב דעתו, אזי כל אחד מתחיל להתבונן בחד חנם שעשה עמו הקדוש ברוך הוא שזכה לבוא אל ציון רביז"ל על ראש השנה, ובוודאי זו זכות נוראה מאד שתועיל לו כל השנה, ולכן אז נרפים ונחלשים הבלבולים וקמנות המוחין שהיו לו ביום הראשון, ונעשה "דינא רפיא", ומסוגל אז מאד ליישב דעתו ולבקש כל משאלות לבו לטובה בשעת התפילה ואצל ציון רביז"ל, ובפרט בשנה הזאת שגם שבת קודש באה מיד אחרי ראש השנה, ואנחנו זוכים להיות אצל רביז"ל גם בשבת קודש, בוודאי יש לנו זמן ליישב עצמינו היטב על מה באנו למקום קדוש זה, וזה יועיל לנו לשפוך שיחנו ונפשנו בתפילה על כל מה שאנחנו צריכים ברוחניות ובגשמיות, ובוודאי נוכל לפעול כל משאלות לבנו לטובה, ונוכל לשנה טובה ומתוקה באמת.

והנה בראש השנה זוכים לשמוע קול שופר, ועל ידו נפשט העקמימות שבלב המבלבלת דעת האדם מלהרגיש אמתת

מציאותו יתברך, ובפרט כשזוכים לשמוע תקיעת שופר מתוקע הגון, אזי אין אדם אדם מפחד מרעמים כל השנה (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ה'), כי הפעולה של רעמים היא לפשט עקמימות שבלב, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (ברכות נ"ט). לא נבראו רעמים אלא לפשט עקמימות שבלב, ועל ידי ששומעים תקיעת שופר מתוקע הגון, נכנסים הקולות של השופר במוחו כמו רעמים קדושים, והם מפשימים את כל העקמומיות שבלבו, ומתחיל לבו להתיישר ולהתטהר כדי לקבל בתוכה דבקות אלקותו יתברך, והשופר עוקר מפנימיות הלב כל ש'זרש פ'זרה ר'אש ו'לענה (דברים כ"ט) ראשי תיבות שופ"ר, שהם כלליות היצרין רעין ומדות רעות המתגברין עליו כל השנה, כי על ידי ששומעים הקולות הקדושים של השופר ומהרהרים אז בתשובה, וזוכרים שקולות האלו הם קולו של השם יתברך המעוררים אותנו מן השינה וקוראים אותנו לחזור אליו, על ידי זה כל אחד עוקר מעצמותו כל שמיץ של ש'זרש פ'זרה ר'אש ו'לענה, הממררים ימי חייו, וזוכה להמשיך על עצמו שנה מובה ומתוקה.

והנה אנחנו נמצאים כאן אצל ציון רביו"ל, ולכן אל נשכח שרבינו"ל מעורר אותנו לעבודת השם יתברך, ומבקש מאתנו שנמלא ימינו ושנותינו בתורה ובתפילה, כל אחד ואחד כפי כוחו ובחינתו, ולכן ראוי לנו לדקדק מאוד כל השנה שלא יחסר יום בלי לימוד מקרא משנה וגמרא, שנלמוד בכל יום קצת מפרשת השבוע שנים מקרא ואחד תרגום עם פירש"י, כדי שנשלים כל פרשת השבוע עד שבת

קודש, וכן נלמוד קצת משניות וגמרא בכל יום, חק ולא יעבור, וכן נתבודד עמו יתברך בכל יום, שנפרש שיחתינו לפני השם יתברך בתמימות ובפשיטות גמורה, כאשר ידבר איש אל רעהו והבן אל אביו, ולא נשכח שזוהי המתנה הכי יפה שקיבלנו מרביז"ל, שנוכל לפרש שיחתינו לפני השם יתברך ככל אשר בלבינו, כי אף על פי שבני אדם יודעים מעבודת התפילה, אבל ענין זה שכל אחד יכול לפרש שיחתו לפני השם יתברך, ולדבר אליו יתברך בלשון שרגיל לדבר בו, בלי שום חכמות והשכלות כלל, זוהי מתנה נפלאה מיוחדת שקיבלנו מרביז"ל, ומי שזוכה להרגיל עצמו בזה, חי חיים טובים ומתוקים באמת, מעין עולם הבא ממש, והשם יתברך יברכנו עם שנה טובה ומתוקה, שנה שישמע ה' שועתינו ותפילתנו, שנת תשע"א ראשי תיבות ש'ועת ע'ניים א'תה ת'שמע, ושנה של שלום ואחדות בין גשמות ישראל, תשע"א ראשי תיבות ת'הא ש'נת ע'ם א'חד, ונוכה בקרוב לשמוע קול שופרו של משיח במהרה בימינו אמן ואמן.

ליל שבת קודש פרשת האזינו ה'תשע"א

בליל שבת קודש, בסעודה ראשונה, בעיר אומין על ידי ציון רביז"ל, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ה' המדבר מאמונה, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, הנה אנחנו זוכים לשבות שבת קודש אצל רביז"ל, כי בשנה הזאת השבת קודש באה מיד אחרי ראש השנה, ורביז"ל הזהירנו מאד (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' י"ז) להיות בשמחה כל השבת, כי מעלות וקדושת שבת גדולה ויקרה מאד, ורביז"ל אומר, שראוי ונכון ללמוד בספר "ראשית-חכמה" בשער הקדושה בתחילתו, ולשום לבו היטב על כל הדברים הנאמרים שם בענין קדושת ומעלות שבת קודש, כי יש שם כמה דברים פרטיים יקרים מקדושת ומעלות שבת, ועל ידי זה יתלהב לבו לקבל שבת בשמחה גדולה ועצומה כראוי, עיין שם.

ומקובל אצל אנשי שלומינו, שרביז"ל למד ספר "ראשית חכמה" ארבע מאות פעמים בימי צעירותו, והתעורר מאד לעבודת השם יתברך על ידו, ולכן התעורר מאד לשמחת השבת על ידי ספר קדוש זה, ואם אנחנו נמצאים אצל רביז"ל בשבת קודש, ראוי לנו לשמוח מאד מאד על ידי האמונה לכו, שאנחנו מאמינים בדברי רביז"ל שצוה לנו להיות בשמחה בשבת קודש, וראוי לנו לגרש מעל

עצמינו כל מיני עצבות ומרה שחורה, ולהיות בשמחה עצומה כל השבת, להתענג בתענוגי שבת באכילה ובשתיה, ובשאר מיני תענוגים, כי אכילת שבת כולו קודש כולו אלקות, ועולה למקום אחר לגמרי מאכילת ימות החול (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' נ"ז), וצריכים לזכור דברי חכמינו הקדושים (תנחומא בראשית), כבוד שבת עדיף מאלף תעניות, ואם צריכים לצום תעניות רבות מחמת ריבוי עוונות חס ושלום, הנה חכמינו הקדושים נותנים לנו עצה קלה ונקיה, להתענג בתענוגי שבת, וזה יהיה נחשב כאלף תעניות, אבל עיקר הנסיון הוא בענין האמונה, אם להאמין בתמימות ובפשיטות גמורה בדברי חכמינו הקדושים, שעל ידי עונג שבת יהיה נחשב לו כאלף תעניות, או לא, והאמונה הזאת אנחנו מקבלים מרביז"ל, כי כל ענין רביז"ל הוא אמונה, להחדיר אמונה ברורה ומזוככת בנשמות ישראל, שאין שום מציאות בלעדו יתברך כלל, ורביז"ל אמר (שחות הר"ן סי' ל"ג) שאצל העולם אמונה היא דבר קטן, אבל אצלי האמונה הוא דבר גדול מאד, ועיקר האמונה היא בלי שום חכמות וחקירות כלל, רק בפשיטות גמורה כמו שהנשים וההמון עם הכשרים מאמינים, עיין שם, ולכן עלינו להתחזק באמונה פשוטה בכוחו של רביז"ל, ונחדיר בעצמינו אמונה חזקה וברורה בהשם יתברך ובתורתו הקדושה, ועל ידי זה נזכה לשמוח כל השבת בשמחה גדולה, ונמשיך על עצמינו כל הסגולות היקרות הגנוזות בתוך השבת.

והנה בראש השנה שנת תק"ע דיבר רביז"ל הרבה מאמונה, ואמר אז את התורה הנדפסת בליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ה' הנקרא תקעו

- אמונה, ואומר שם רביז"ל, העיקר הוא האמונה, וצריך כל אחד לחפש את עצמו ולחזק את עצמו באמונה, כי יש סובלי חלאים, שיש להם מכות מופלאות, והם סובלים החלאים רק בשביל נפילת האמונה, בבחינת (דברים כ"ח): "והפלא ה' את מכתך מכות גדלת ונאמנות וחלים רעים ונאמנים" ונאמנים' דייקא, כי הם באים על-ידי פגם אמונה, כי על-ידי נפילת האמונה באים מכות מופלאות, שאין מועיל להם לא רפואות ולא תפלה ולא זכות אבות, כי כל הרפואות הם על-ידי עשבים, והם גדלים רק על-ידי אמונה וכו', עיין שם כל זאת בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה קיום כל הבריאה הוא על ידי אמונה, שיכנים אדם בעצמו אמונה ברורה ומזוככת שהוא יתברך ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין ואין שום מציאות בלעדו יתברך כלל, ובכל תנועה ותנועה שם אלופו של עולם, וככל שאדם מכנים ידיעות אלו בקרבו, כמו כן יותר עוסק בתפילה, וכן ממשיך על עצמו זכות אבות, ויש לו רפואות וישועות, וכל מה שצריך, כי הכל תלוי באמונה.

והנה תפילה תלויה באמונה, כי כפי שיש לאדם אמונה, כן מתפלל לפניו יתברך תמיד, כי מאמין שיש בורא עולם המחודש בכל יום מעשה בראשית, ויודע שעל ידי תפילה יומשך השפע, וכן על ידי תפילה גופא, נודרך אמונתו, וכמו שכתוב (תהלים פ"ט) אודיע אמונתך

בפי, וכן כתיב (שם קמ"ז) האמנתי כי אדבר, כי ככל שאדם מרבה להתפלל לפניו יתברך, כן נכנסת בו אמונה, והיא העצה היחידה להגיע אל אמונה, להתפלל הרבה אליו יתברך, ולבקש הרבה על אמונה, וכן לדבר הרבה דיבורי אמונה עם כל מכיריו ומיודעיו, כי הדיבור קובע את האמונה בלבו כיתד חזקה בל תמוט, ואפילו אדם שמרגיש עצמו רחוק מאמונה, מזה בעצמו יעשה תפילה להשם יתברך, "רבונו של עולם, ראה כמה אני רחוק ממך שאין לי אפילו אמונה ברורה ומזוככת, אנא תעזרני לבוא לידי אמונה קדושה וטהורה", ואז בזכות התפילה יבוא לידי אמונה זכה וברורה, וזה יעזור לו להוסיף ולהתפלל, ויזכה לפעול כל משאלות לבו לטובה.

וכן זכות אבות תלויה באמונה, כי עיקר מה שהורישו לנו האבות הקדושים, אברהם יצחק ויעקב, הוא האמונה הקדושה, כי אברהם אבינו היה ראש למאמינים, וגילה ופירסם האמונה הקדושה בעולם, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (מובא בפרש"י בראשית כד, ו) עד אברהם היה הקדוש ברוך הוא נקרא אלקי השמים, ומשבא אברהם נקרא אלקי השמים ואלקי הארץ, כי הרגיל את האמונה בפי כל הבריות, והיה מגייר גרים הרבה, וכן כתב הרבה ספרים בענין אמונה, וכן נהג יצחק אבינו אחריו, שהיה מגייר גרים הרבה, וחיבר גם כן ספרים הרבה מאד בענין חיזוק האמונה הקדושה, וכן נהג יעקב אבינו אחריו, שקירב כל הבריות אל השם יתברך, וחיבר כמה אלפים ספרים בענין האמונה הקדושה, ולמד עם כל בניו דרכי האמונה

הקדושה (חיי מוהר"ן סי' שצ"ה), על כן כשאדם מחזק עצמו באמונה, הרי ממשיך על עצמו זכות אבות, וזכותם מגינה עליו להינצל מכל רע, ולהפקד בדבר ישועה ורחמים.

וכן כל הרפואות תלויות באמונה, כי רפואות הן על ידי עשבים, והם גדלים רק על ידי אמונה, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (תענית ח.) אין הגשמים יורדין אלא בזכות אמונה, שנאמר (תהלים פ"ה) אמת מארץ תצמח וצדק משמים נשקף, שכשיש אמונה אז יורדים גשמים וצומחים עשבים, ואזי יש רפואות, וככל שאדם מרבה להתפלל אל השם יתברך, ומחזק את עצמו באמונה, כן אינו צריך להטריח עצמו ולהתייגע אחר רפואות, רק מתרפא בכל דבר, היינו על ידי הלחם והמים שהוא אוכל ושותה, וכמו שכתוב (שמות כ"ג) וברך את לחמך ואת מימך והסירותי מחלה מקרבך, שתהיה לך רפואה על ידי לחם ומים (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' א').

וכן שאר כל השפעות טובות, כגון פרנסה וזיווגים, הכל תלוי באמונה, כפי שאדם מאמין בהבורא יתברך שמו, שבידו נפש כל חי ורוח כל בשר איש, ויודע שרק אליו צריכין לצפות ולייחל, כן זוכה למצוא פרנסתו וזווגו, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (פסחים ק"ח.) קשה פרנסתו של אדם כקריעת ים סוף, וכן (סוטה ב.) קשה זיווגו של אדם כקריעת ים סוף, כי מה היה עיקר כוחם של ישראל על ים סוף, רק כח האמונה, וכמו שכתוב (שמות י"ד) ויאמינו בה' ובמשה עבדו, וכן איתא ברש"י (שם פסוק מ"ו) כדאי היא האמונה שהאמינו בי לקרוע להם

את הים, עיין שם, כי היו קיטרוגים גדולים אז על נשמות ישראל בשעת קריעת ים סוף, ומענו המקטרגים מה נשתנו אלו מאלו, הללו עבדו עבודה זרה והללו עבדו עבודה זרה, וזה גרם את הקושי של קריעת סוף, אבל מיד שחגרו נשמות ישראל עצמן באמונה, וזרקו כל החכמות שלהן והאמינו בה' ובמשה עבדו, מיד נקרע הים לפניהן וזכו לראות גילוי שכינה, וכן הוא אצל כל אחד ואחד, שמה שבאים לו זיווגו ופרנסתו בקושי, הכל מחמת הקיטרוגים שיש עליו בשמים, למה לתת לו זיווגו ופרנסתו, הלא עשה כך וכך, ויש לו חכמות וספיקות וכו', אבל מיד כשאדם זורק מעצמו כל החכמות, וקופץ לתוך האמונה הקדושה, ואומר בפה מלא, "רבנו של עולם, אני מאמין שהכל תלוי בכך לבד, ואתה יכול להזמין לי זיווגי ופרנסתי בדרך קלה ונקיה מאד", בזה משתיק מעליו כל הקיטרוגים, וזוכה למצוא זיווגו ופרנסתו בדרך נורא ונפלא מאד.

אבל את האמונה הקדושה צריכים לחדש בכל עת, וכמו שאומר רביז"ל בתורה זו, שכל אדם צריך לחפש עצמו תמיד איפוא הוא אוחז באמונה, ולחזק את עצמו באמונה, כי אמונה הוא דבר שצריכים להוסיף ולהרבות בה בכל עת, ולא מספיק לאדם לומר, יש לי אמונה, ומה שייך להוסיף בה, אלא צריכין להוסיף ולהרבות באמונה מחדש בכל יום, וכמו שכתוב (איכה ג) חדשים לבקרים רבה אמונתך, וזהו על ידי שמרבה להתפלל אליו יתברך בכל עת, ומפרש כל שיחתו לפניו יתברך בתמימות ובפשיטות גמורה, בלשון שרגיל לדבר בו, שזה נקרא "התבודדות", היינו לשפוך כל לבו לפני

השם יתברך בפרטי פרטיות, כמו ילד לפני אביו, שמספר לו הכל, ומבקש ממנו כל מה שרוצה, כן צריכין לעשות לפני השם יתברך, והוא המתנה היפה ביותר שהוריש לנו רביז"ל, שנרגיל את עצמנו לפרש כל שיחתינו לפני השם יתברך, והוא המפתח לכל הקדושות שבכל העולמות, ואל כל ההשפעות טובות ברוחניות ובגשמיות, וככל שאדם מרבה לדבר אל השם יתברך, כן נשפע עליו שפע קודש, ולא חסר לו שום דבר כלל.

ועל זה אנחנו באים אל רביז"ל, בפרט בראש השנה, לקבל ממנו אור האמונה, והמפתח של תפילה, כי רביז"ל הוא נחל נובע של אמונה, שממנו שואבים דליים מלאים של אמונה, שילוו אותנו כל השנה כולה, בכל פרט שבימי חיינו, ועל ידי רביז"ל נפתח פינו לדבר אל הקדוש ברוך הוא ולקבל כל ההשפעות טובות הבאות מלמעלה, ואף על פי שאנחנו ירודים ושבורים מאד, אבל ורביז"ל הוא הרופא נפשות, שמבין היטב תחלואי נפשנו, ומרפא אותנו עם רפואות של אמונה, ורביז"ל עושה ניתוח על הלב והמוח שלנו, ומוציא את כל הלכלוך והזבל משם עד שנשאר זכים ונקיים עם אמונה ברורה ומזוככת, ואז נזכה להיות דבוקים בו יתברך באמת, כי הוא יתברך נקרא "אל אמונה", וכמו שכתוב בפרשת השבוע (דברים ל"ב) **אל אמונה ואין עול צדיק וישר הוא**, וכל כיסופו ורצונו כביכול שנוכה לאמונה באמת, ולכן בוא נבוא ונחזק עצמינו באמונה, ונבקש הרבה מהקדוש ברוך הוא על יד ציון רביז"ל שנוכה לאמונה ברורה ומזוככת, ועל ידי זה בוודאי נפעול כל משאלות

לבנו לטובה, ונוכה לשנה טובה ומתוקה, שנה של אמונה זכה וברורה, שנת גאולה וישועה בכלל ובפרט אמן ואמן.

יום שבת קודש פרשת האזינו ה'תשע"א

ביום שבת קודש אחר סעודת שחרית, בעיר אומין על יד ציון רביז"ל, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קכ"ג, המדבר מאמונת חכמים, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, כתיב בפרשת השבוע (דברים ל"ב) עם נבל ולא חכם, ותרגם אונקלוס, עמא דקבילו אורייתא ולא חכימו (עם שקיבלו התורה בלי חכמות), ויש להבין מהו הקשר בין "עם נבל ולא חכם" לקבלת התורה, ואיזה לימוד יוצא לנו מזה, ומגלה על זה רביז"ל סוד נפלא, שהעיקר והיסוד שהכל תלוי בו, לקשר עצמו להצדיק שבדור, ולקבל דבריו על כל אשר יאמר כי הוא זה, דבר קטן ודבר גדול, ולבלי לנטות חס ושלום, מדבריו ימין ושמאל, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ספרי פרשת שופטים): 'אפילו אומר לך על ימין שמאל ועל שמאל ימין', ולהשליך מאתו כל החכמות, ולסלק דעתו כאלו אין לו שום שכל, בלעדי אשר יקבל מהצדיק והרב שבדור, וכל זמן

שנשאר אצלו שום שכל עצמו, אינו בשלמות, ואינו מקושר להצדיק: וישראל בעת קבלת התורה היו להם חכמות גדולות, כי אז היו עובדי עבודה זרה שבימיהם, שהיה מעותם על פי חכמות וחקירות גדולות כידוע, ולולי שהיו ישראל משליכין מעצמן החכמות, לא היו מקבלים התורה, כי היו יכולים לכפור בכל חס ושלום, ולא היה מועיל להם כל מה שעשה משה רבנו עמהם, ואפילו כל האותות והמופתים הנוראים שעשה לעיניהם, לא היה מועיל להם, כי גם עתה נמצאים אפיקורסים הכופרים על ידי שמות ומעות חכמתם, אך ישראל עם קדוש ראו האמת, והשליכו החכמות, והאמינו בה' ובמשה עבדו, ועל ידי זה קבלו התורה. והיינו שתרגם אונקלוס (דברים ל"ב): "עם נבל ולא חכם", 'עמא דקבילו אוריתא ולא חכימו', כי עיקר קבלת התורה היה על ידי ולא חכימו, היינו על ידי שהשליכו מאתם כל החכמות, עיין שם כל זאת בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה אמונת חכמים הוא עיקר ויסוד הכל, והוא השורש לכל התורה כולה, כי בלי אמונת חכמים אדם הולך אחר שרירות לבו, וכל הדרכים דומות לו כמישור, כי חושב שיודע את הכל, ואין חכם כמוהו, אבל באמת אינו יודע כלום, וזה גורם שנשאר חסר וריק מכל, רחמנא ליצלן, מה שאין בן הזוכה לאמונת חכמים, יודע תמיד שאינו יודע את הכל, ויש לו הרבה ללמוד, ולכן ממה אוזן קשבת לשמוע דברי חכמים וללמוד מהם דרכי החיים,

ואז זוכה לקבל בכל פעם לימודים חדשים, עד שזוכה לקבל את התורה באמת, כי כל קבלת התורה תלויה באמונת חכמים, שאנחנו מאמינים לדברי חכמינו הקדושים שפירשו לנו את התורה, והסבירו לנו איך לקיים את המצוות, כגון למשל מצות תפילין, בתורה כתיב (דברים ו') וקשרתם לאות על ירך והיו למוטפות בין עיניך, אבל לא כתוב איך התפילין נראות ואיפוא להניחן, ורק על ידי אמונת חכמים אנחנו יודעים איך לקיים מצות תפילין, ולדבק עצמינו בהשם יתברך על ידם, וכן הוא בכל מצוות התורה, ולכן על ידי אמונת חכמים שייך לקבל את התורה, ולקיים את התורה בשלימות, מה שאין כן בלי אמונת חכמים אין שום קבלת התורה כלל, ולכן מובן מאד דברי רביז"ל, ש"העיקר והיסוד שהכל תלוי בו הוא אמונת חכמים", כי על ידי אמונת חכמים באים לאמונה בהקדוש ברוך הוא, ולקיים את כל התורה באמת.

וזהו מה שאמרו חכמינו הקדושים (מכילתא בשלח) על הפסוק (שמות י"ד) ויאמינו בה' ובמשה עבדו, אם במשה האמינו, בה' לא כל שכן, אלא בא לומר לך, כל המאמין ברועה ישראל, מעלה עליו הכתוב כאילו מאמין במי שאמר והיה העולם, עיין שם, כי דייקא על ידי אמונת חכמים באים לידי אמונה בהקדוש ברוך הוא, כי יש לכל אחד ואחד כל מיני בלבולים וספיקות באמונה שנכנסים בו מצד גריעות מעשיו הרעים, וכשבא אל חכם אמיתי ורואה את עבודתו בקודש, ואיך שזורק מעל עצמו כל החכמות, ועובד את השם יתברך בתמימות ובפשימות גמורה, על ידי זה נכנסת גם בו אמונה

קדושה וטהורה, ומשליך מעל עצמו כל החכמות לגמרי, וזוכה לעבוד את הקדוש ברוך הוא באמת, כי זה ברור, שאפילו צדיקים הגדולים במעלה מאד, כשבאים לעבוד את הקדוש ברוך הוא, זורקים מעל עצמם את כל החכמות שלהם, ועובדים את השם יתברך בתמימות ובפשיטות גמורה, כתינוק הגמול עלי אמו, וכמו שפעם אמר הבעל שם טוב הקדוש זי"ע, שאחר כל ההשגות ואחר כל המדריגות, הוא מתפלל לפניו יתברך כילד קטן ממש, ולכן גם כל מי שזוכה להתקרב אל צדיק אמת ולראות עבודתו בקודש, גם בו נכנס כח להשליך מעל עצמו כל החכמות, הן חכמות בקדושה, והן חכמות שלא בקדושה, ולעבוד את השם יתברך בתמימות ובפשיטות גמורה.

וזהו מה שרביז"ל מגלה על הפסוק "עם נבל ולא חכם" ותרגם אונקלוס עמא דקבילו אורייתא ולא חכימו, כי בכדי לקבל את התורה, צריכים להיות איש "נבל" וריק בלי חכמות כלל, ואזי יכולים לקבל את התורה ולהאמין בדברי חכמים באמת, וכך עשו נשמות ישראל בשעת קבלת התורה, שבוודאי היה בהם הרבה חכמות, ספיקות ובלבולים ממה שראו במצרים בכל משך ימי הגלות, אבל בשעה שבאו להר סיני, הבינו מרחוק את גודל מעלת משה רבינו, עליו השלום, ואיך שראוי להם להשליך כל חכמתם לגמרי ולהאמין בדבריו באמת, וכן עשו, ועל ידי זה זכו לקבל את התורה, וכן נהוג בכל דור ודור, שכפי שאדם משליך מעל עצמו כל החכמות והבלבולים שלו, ומאמין בדברי חכמים אמיתיים שמדריכים אותו

בדרך התורה, כן זוכה לקבל את התורה ולהתקרב אל עבודתו יתברך באמת.

ולזה אנחנו זוכים ביותר כאן בעיר אומן על יד ציון רביז"ל בראש השנה, כי בזה שאנחנו נוסעים במסירת נפש אל רביז"ל על ראש השנה, וזורקים מעל עצמנו כל החכמות והספיקות והבלבולים, ומביאים עצמנו אל ציון רביז"ל, זה בעצמו מכנים בנו מדה גדולה וגדושה של אמונת חכמים, כי הלא רק מחמת אמונת חכמים אנחנו באים לרביז"ל, כי מאמינים בדברי רביז"ל שצוה לנו לבוא אליו על ראש השנה, ולקבל ממנו כל התיקונים הנפלאים שנעשים בראש השנה, ולכן צריכים לקחת את הגוף ולזרוק אותו ממש אל רביז"ל, וכמו שמפרש רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ד') את מאמר רבה בר בר חנה (בבא בתרא ע"ג:) "שדיוהו לגודא", שקירב עצמו אל הצדיק הנקרא "גודא", מלשון גדר, על שם שגודר פרצותיהן של ישראל, כי "שדיוהו" פירושו, זרקוהו, שצריך להשליך עצמו אל הצדיק, ולקבל ממנו תיקוניו הנפלאים, וכמו שאמר הרה"ק מטשערין ז"ל בסוף ימיו שהיה חלוש מאד, ולא רצו בניו שיסע אל ציון רביז"ל על ראש השנה, וצוה להם לקחת אותו בעגלה ולקיים "שדיוהו לגודא", ואמר להם, "זרקו אותי אל הצדיק" ("ווארפט מיר צום צדיק"), וכן כל אחד ואחד כפי אמונת חכמים שיש בו, וכפי שמשליך עצמו אל הצדיק, כן הצדיק מתקן אותו בתיקון אמיתי ונצחי.

והנה כשזוכים לאמונת חכמים, ומאמינים בדברי רביז"ל, צריכין להשתדל לקיים עצות רביז"ל בתמימות ובפשיטות גמורה, ורביז"ל מסר לנו דרך קל ונעים בלימוד התורה (שיחות הר"ן סי' ע"ז), ללמוד בכל מקומות התורה שיעורים כסדרם, ולא לחסור יום בלי לימוד חומש ורש"י מפרשת השבוע, ולהיזהר מאד לעבור על הפרשה שנים מקרא ואחד תרגום, וכדאי להתחיל מיום ראשון דייקא, וכמו שנפסק בשולחן ערוך (אורח חיים סי' רפ"ה סעיף ג'), שמיום ראשון ואילך חשוב עם הצבור, ונזכור תמיד את הבטחת חכמינו הקדושים (ברכות ה:) כל המשלים פרשיותיו עם הצבור משלימים לו ימיו ושנותיו, וכן ללמוד משניות בכל יום - כל אחד כפי כוחו, כי משנ"ה אותיות נשמ"ה, והיא מטהרת את הנשמה, ומשנה את כל טבע אדם מרע לטוב.

והיום הביא לי רב אחד כיתה שלימה של בחורים שסבלו מעצבים חלושים, והיו צריכין לקחת כדורים ותרופות, והוא חינך אותם באמירת הרבה פרקים משניות בכל יום, וזה ריפא אותם לגמרי.

וכן ללמוד דף גמרא בכל יום, וכן ללמוד הלכה ושולחן ערוך בכל יום, שעל זה הזהירנו רביז"ל מאד, וצוה לנו לא להחסיר יום בלי לימוד הלכה חק ולא יעבור (שיחות הר"ן סי' כ"ט), ועל כולם להתבודד עמו יתברך בכל יום, ולפרש שיחתינו לפניו יתברך בכל יום בתמימות ובפשיטות גמורה, והנה אם אנחנו מקיימים כל זאת, סימן שיש לנו אמונת חכמים, ואנחנו מקורבים אל רביז"ל באמת, ואנחנו מוכשרים

לקבל את התורה, אבל אם לא, חס ושלום, סימן שעדיין לא זכינו לאמונת חכמים באמת, ועלינו לבקש הרבה מהשם יתברך שנוכה להשליך את שכלינו וחכמתינו המדומים, ולציית לכל דברי רביז"ל בתמימות ובפשיטות גמורה. והשם יתברך יזכינו להגיע אל אמונת חכמים באמת, ונוכה לקבל כל התיקונים של רביז"ל בשלימות גדולה, ולקחת עמנו מדה גדולה וגדושה של אמונת חכמים שילווה אותנו כל השנה כולה, ונוכה לשנת גאולה וישועה בכלל ובפרט אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת האזינו ה'תשע"א

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, בעיר אומין יצ"ו, סמוך ונראה אל ציון רביז"ל, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקומי מוהר"ן חלק ב' סי' א', המדבר מכח נשמות ישראל להיות ממשלה על המלאכים, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, אנחנו עומדים עכשיו בעת רעווא דרעווין של שבת קודש הראשונה של השנה, בעיר אומין על יד ציון רביז"ל, וראוי לנו לחזור על כמה דיבורי רביז"ל שיהיו לנו להתחזקות למשך כל השנה, וכדאי להעיר, שבצאת השבת יש לחכות לזמן צאת הכוכבים על פי שיטת רבינו תם, שהוא כשבועים ושתים דקות אחר

שקיעת החמה, כי איסור שבת חמור מאד, והוא איסור סקילה, רחמנא ליצלו, ולכן למה צריכים לרוץ בוריוזות לקראת הגיהנום הנדלק בצאת השבת, רחמנא ליצלו, יותר טוב לשהות עוד רבע שעה בתוך קדושת שבת, ובזה יוצאין ידי חובת כל השיטות, ועל ידי זה נמשך על עצמינו עוד קצת מאור גן העדן המתגלה בשבת, ויומשך לנו שפע קודש לכל השבוע כולו.

הנה רביז"ל היה בעיר לעמבערג בשנת תקס"ח, ושם הדפיס את הליקוטי מוהר"ן הקדוש, ושם קיבל את מחלת ההוסט רחמנא ליצלו, ואמר שיסתלק מזה, אבל חי בדרך גם עוד ג' שנים, ובראש השנה שנת תקס"ט אמר התורה "תקעו ממשלה" הנדפסת בליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' א', ובשבת חנוכה תקס"ט אמר התורה "ימי חנוכה" המדברת מתודה והודאה, שזה היה כמו קרבן תודה להקדוש ברוך הוא על שהציל אותנו ממוות לחיים, ואחר כך בראש השנה שנת תק"ע אמר התורה "תקעו אמונה" שנדפס בליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ה', ובראש השנה תקע"א אמר התורה "תקעו תוכחה" שנדפס בליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ח', והנה משני תורות אלו זכינו כבר לדבר, על כן נדבר עכשיו מן התורה "תקעו ממשלה", ונוציא לעצמינו התחזקות שתלווה אותנו כל השנה.

רביז"ל אומר (מוהרא"ש ג"י חזר על נקודה אחת שבתורה זו של רביז"ל), כי איש הישראלי נברא, שיהיה לו ממשלה על המלאכים, וזה התכלית והסוף של ישראל, כמו שאמרו

רבותינו זכרונם לברכה (ירושלמי שבת פרק ב'): 'עתידין צדיקים, שיהיה מחצתן לפנים ממלאכי השרת', שנאמר: "כעת יאמר ליעקב ולישראל מה פעל אל", שהמלאכים יצמרכו לשאול מישראל, כשירצו לידע מה פעל אל, וצריך כל אחד לראות, שיבוא לזה התכלית, שיהיה לו ממשלה על מלאכים, אך צריך לשמור עצמו מאד ולראות, שיהיה לו כח לעמוד בממשלה זו, שלא יקנאו בו מלאכי השרת ויפילו אותו חס ושלום, כי המלאכים מתקנאים מאד באדם כזה, שיש לו ממשלה עליהם, כמו שמצינו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (חגיגה פו:): על כמה גדולים, שבקשו מלאכי השרת לדחפו: והעצה על זה לקשר עצמו עם נשמות ישראל ועל ידי ההתקשרות נצול מהם, וזה בחינת מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (שבת פח:): בשעה שעלה משה למרום, אמרו מלאכי השרת: מה לילוד אשה בינינו, אמר להם: לקבל תורה בא. אמרו: אשר תנה הודך על השמים וכו'. אמר הקדוש ברוך הוא למשה: החזר להם תשובה. אמר: אני מתיירא, שלא ישרפוני בהבל פיהם, אמר לו: אחז בכסא כבודי וכו'; היינו שנתן לו השם יתברך עצה לאחז ולהתקשר בשרשי הנשמות, שהם בחינת כסא הכבוד, שעל ידי זה יהיה נצול מן קנאת המלאכים, וזהו שאמר רב עמרם חסידא אל המלאך (קדושין פ"א): 'אנא בשרא ואנת אש, ואנא עדיפנא מנך', בשר"א ראשי תבות: ש'שים ר'בוא ב'כרם א'חד, דהיינו בחינת שרשי הנשמות, שעל ידי זה יש לו כח, שיהיה לו ממשלה על

המלאכים, בחינת: 'אנא עדיפנא מנך' וכו', עיין שם כל זאת בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה רביז"ל מגלה לנו בתורה זו את עוצם מעלת כל אחד ואחד מישראל, שנברא להיות לו ממשלה על המלאכים, כי באיש ישראלי יש נשמה קדושה וגבוהה, הבאה מרום גבהי מרומים, שהיא חלק אלוק ממעל ממש, חתיכה של עצם עצמיות אלקותו יתברך, ולכן בשורשו הוא בוודאי יותר גבוה מכל המלאכים והשרפים הבאים מעולמות נמוכים מזה, ועל כן אדם נקרא "הולך" לעומת מלאך שנקרא "עומד", וכמו שכתוב אצל יהושע כהן גדול (זכריה ג) ונתתי לך מהלכים בין העומדים האלה, כי איש הישראלי נברא ללכת ולעלות בכל יום ובכל עת מעלה מעלה בדביקות אלקותו יתברך, ועל כן על ידי בחירתו הטוב לעשות רצון קונו, הוא הולך וגדל בכל עת בהשגות אלקות, לעומת המלאכים שנבראים על תפקיד ושליחות מיוחדת, והם מוכרחים לעשות רצון קונם בלי שום בחירה כלל, ולכן עיקר תכלית איש הישראלי לבוא למעלה זו, שתהיה לו ממשלה על המלאכים, עד שהמלאכים יצטרכו לבוא ולשאול אותו "מה פעל אל", כי מדרגתו גבוהה הרבה ממדרגתם.

והנה יש להבין מהי "ממשלה" זו שצריך להיות לאדם על המלאכים, ולמה לו למשול עליהם ולהתעסק עמהם בכלל, והתירוץ הוא, ש"ממשלה" זו על המלאכים הוא ענין "כבישת היצר הרע" המתגבר

עליו בכל עת, כי היצר הרע גם כן מלאך שעושה רצון קונו להסית ולפתות את האדם לעבירה, חס ושלום, אבל עיקר התכלית למשול עליו ולהכניע אותו, ולא לציית לדבריו כלל, ואז יש לאדם ממשלה על המלאכים, ולכן אין לאדם להתפעל כלל כשרואה שמתגבר עליו יצרו בכח גדול, ומסית אותו לעבירות חמורות, רחמנא ליצלין, כי זה סימן שעומד כנגדו מלאך גדול ועצום מאד, ועליו לעשות כל מיני תחבולות לינצל מפיתויו ולסרב להסתותיו, ואז נעשה גבור המנצח, וכמו שאמרו החכמינו הקדושים (אבות ד') איזהו גבור, הכובש את יצרו, ואז יש לו ממשלה על המלאכים באמת.

וזהו סוד הסיפור של רב עמרם חסידא שמביא רביו"ל, שהתגבר עליו יצר הרע של עבירה, ולקח סולם כבד שצריך עשר אנשים להרים אותו, והרים הסולם בעצמו כדי להגיע לעבירה, ואז באמצע עלייתו צעק ואמר "נורא בי עמרם" ("אש בוורת בבית עמרם"), ובאו רבנן לעזור לו, וראו שהיה לו נסיון של עבירה, ואמרו לו, הרי ביישתנו, ואמר להם, מוטב שתתביישו ממני בעולם הזה ולא בעולם הבא, ואז השביע את יצרו שיצא ממנו, וראו עמוד אש יוצא ממנו, שזה היה היצר הרע של עבירה, ואמר רב עמרם חסידא להיצר הרע, ראה, שאתה אש ואני בשר, ואני עדיף ממך, הרי רואים שצדיק הגדול כמו רב עמרם חסידא לא התפעל כלל מכוח הגדול של היצר הרע, רק עשה כל מיני פעולות להינצל ממנו, ולבסוף היצר הרע ברח ממנו כאש לוהטת, כי ראה כוחו הגדול של רב עמרם חסידא שיש לו ממשלה על המלאכים, ואף על פי שהוא

בשר, והוא נמצא בעולם הגשמי הזה, אף על פי כן יש לו הכוח להפוך את בשרו לבשר קודש, ולגרש ממנו האש מלאכים, ואין היצר הרע יכול למשול עליו כלל.

וזה לימוד עצום לכל אחד ואחד, שאפילו אם מתגבר עליו יצרו כמו שמתגבר, ומסית אותו למה שמסית אותו, אין לו להתפעל ממנו כלל, רק לדעת שכך ברא הקדוש ברוך הוא את העולם, שיש מלאכים המסיתים בני אדם לעשות עבירות, רחמנא ליצלן, והם נקראים עומדים, כי אין להם שום בחירה בזה, רק עושים רצון קונם, ועיקר העבודה שלנו, שאנחנו נקראים "מהלכים", להתגבר עליהם ולא לציית להם כלל, ובוזה יש לנו ממשלה עליהם והם נכנעים תחתינו לגמרי, וזוכים להגיע אל התכלית.

ואומר רביז"ל, שעיקר הדרך להגיע לממשלה זו, ושלא יקנאו בו המלאכים ולא יפילו אותו, הוא על ידי שמקשר עצמו ביחד עם כל נשמות ישראל, ואוחז עצמו עם כולם, כי מדת האהבה והאחדות עם נשמות ישראל נותנת לאדם כח עצום לעמוד חזק נגד כל התאוות רעות והמדות רעות המתגברות עליו, וכמו שרואים אצל רב עמרם חסידא שקרא לכולם לבוא לעזור, כי כשאדם כולל עצמו ביחד עם כל נשמות ישראל, ודן כולם לכף זכות, שאף על פי שיצרם מתגבר עליהם, אין זה מעצמם, אלא מחמת היצר הרע, שהוא מלאך קדוש, המתגבר עליהם, על ידי זה גם הוא מקבל כח לעמוד חזק כנגד היצר הרע, ואינו יכול להזיק לו כלל, שזהו הסוד

שאמר הקדוש ברוך הוא למשה רבינו בשעה שעלה למרום, והיה מפחד מן המלאכים שלא ישרפו אותו בהבל פיהם, ואמר הקדוש ברוך הוא למשה: "אחוז בכסא כבודי", היינו שתאחוז עצמך ביחד עם כל נשמות ישראל הנחצבות מתחת כסא כבודי, ואז לא יוכלו המלאכים להזיק לך כלל, וזהו גם בן לימוד קדוש לכל אחד ואחד, להתחזק מאד באהבת ישראל, ולקשר עצמו עם כל נשמות ישראל ביחד, כי אף על פי שיש הרבה נשמות ישראל רחוקות מן הקדושה, והן מסורות ביד יצרן רחמנא ליצלן, אבל על ידי שנאחו עצמינו ביחד עם כולם, ונקרב את כולם, ונדבר עמהם דיבורי אמונה ויראת שמים, על ידי זה נחזיר את כולם לאבינו שבשמים, כי היצר הרע יכול לאיים ולהתגבר על בן אדם רק כשהוא נמצא לבד, אבל כשנמצא ביחד עם כל נשמות ישראל ביחד, אין לו גישה אליהם, כי במקום שיש עשרה מישראל, שם השכינה הקדושה שורה, ובמקום שהשכינה שורה אין רשות לשום מלאך ושרף להיכנס ולהפריע, ולכן עיקר עבודתינו הוא לעקור השקר מאתנו, שק"ר ראשי תיבות ש'נאה ק'נאה ר'שעות, ונעקור כל שמיץ של שנאה שיש בקרבינו על בר ישראל, ועל ידי זה לא נקנאה בשום בן אדם, ואז לא נעשה לו שום רשעות לשום בר ישראל, חס ושלום, ובזכות האהבה והאחדות שתהיינה בינינו, נזכה להנצל מן היצר הרע לגמרי ולהיות דבוקים בו יתברך באמת.

הנה תהלה לאל זכינו להיות אצל רביז"ל על ראש השנה, וכל אחד ואחד חוזר ונוסע עכשיו אל ביתו עם תיקונו של רביז"ל, והעיקר

לזכור לקחת עמנו לימודי רביו"ל לכל השנה כולה, היינו ללמוד ספרי רביו"ל כל השנה ולקיים עצות רביו"ל, כי אז נחשב כאילו חיים עם רביו"ל תמיד, וצריכין לזכור שספרי רביו"ל הם כמו "סלם" המוצב ארצה וראשו מגיע השמימה, סל"ם ראשי תיבות ל"יקוטי מ'זהר"ן ס'פר המ'דות ס'פורי מ'עשיות, כי על ידי שנלמד ספרי רביו"ל כל השנה כולה, נתעורר תמיד לקיים עצות רביו"ל, ואפילו אם אנחנו נצבים למטה בתחתיות הארץ, ספרי רביו"ל יעלו אותנו עד שראשינו יגיע השמימה, ועיקר עצות רביו"ל הן תורה ותפילה, ללמוד בכל יום שיעורין כסדרן על פי סדר דרך הלימוד של רביו"ל (שיחות הר"ן סי' ע"ו), מקרא משנה גמרא מדרש, ולהתפלל שלשת התפילות בכל יום בבית הכנסת ובמנין, ולהתבודד הרבה עמו יתברך בכל יום, לפרש כל שיחתינו לפניו יתברך בתמימות ובפשטות גמורה, כאשר ידבר איש אל רעהו והבן אל אביו, ואז נהיו בטוחים שקבלנו כל התיקונים הנפלאים של רביו"ל בראש השנה, והולכים הביתה עם שקים מלאים של ישועות, פרנסה טובה וזווגים טובים וכל מיני השפעות טובות, וכדאי לזכור שברכת הפרנסה תלויה בשמירת העינים, לשמור עיניו מלהסתכל ברע חם ושלום, וכמו שכתוב (תהלים קמ"ה) עיני כל אליך ישברו ואתה נותן להם את אכלם בעתו, תיבת ישברו, יש לפרש גם בשי"ן ימנית, לשון שבירה, שאם אדם שובר עיניו מלהסתכל ברע, אזי "ואתה נותן להם את אכלם בעתו", תהיה לו פרנסה בשפע גדול מאד, והשם יתברך יברכנו עם שנה טובה ומתוקה, שנת גאולה וישועה, ונזכה

בקרוב לשמוע בקול שופרו של משיח ולראות בבנין בית מקדשינו
במהרה בימינו אמן ואמן.

